

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: P. Č.
bytem X
zastoupený TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2022, č. j. 1913/22/5300-21444-711869,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci dodatečnými platebními výměry ze dne 3. 8. 2020, č. j. 1621412/20/3309-50523-707627, č. j. 1621458/20/3309-50523-707627, č. j. 1621471/20/3309-50523-707627, č. j. 1621484/20/3309-50523-707627, č. j. 1621493/20/3309-50523-707627, č. j. 1621506/20/3309-50523-707627, č. j. 1621514/20/3309-50523-707627, č. j. 1621519/20/3309-50523-707627, č. j. 1621525/20/3309-50523-707627, č. j. 1621531/20/3309-50523-707627, č. j. 1621545/20/3309-50523-707627, č. j. 1621552/20/3309-50523-707627 (dále jen „platební výměry“), daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen 2016, říjen 2016, listopad 2016, prosinec 2016, leden 2017, únor 2017, březen 2017, květen 2017, září 2017, listopad 2017, prosinec 2017 a únor 2018 ve výši 93 351 Kč, 328 810 Kč, 286 115 Kč, 502 914 Kč, 130 883 Kč, 146 521 Kč, 127 217 Kč, 106 861 Kč, 116 340 Kč, 92 642 Kč, 171 891 Kč a 108 936 Kč. Zároveň mu stanovil povinnost uhradit penále ve výši 18 670 Kč, 65 762 Kč, 57 223 Kč, 100 582 Kč, 26 176 Kč, 29 304 Kč, 25 443 Kč, 21 372 Kč, 23 268 Kč, 18 528 Kč, 34 378 Kč a 21 787 Kč. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce podané proti platebním výměrům a platební výměry potvrdil rozhodnutím ze dne 20. 1. 2022, č. j. 1913/22/5300-21444-711869 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Předmětem sporu je otázka, zda správce daně postupoval v souladu se zákonem, když žalobci neuznal nárok na odpočet DPH z plnění od deklarovaných dodavatelů JOHAL TRANS s. r. o. (dále jen „JOHAL TRANS“), Flash Business s. r. o. (dále jen „Flash Business“) a BAUKOMERZ, s. r. o. (dále jen „BAUKOMERZ“) z důvodu neprokázání hmotněprávních podmínek nároku na odpočet.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že nekontaktnost společností JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ sama o sobě nezpůsobuje nemožnost zaúčtování deklarovaných daňových dokladů. Žalovaný účelově odmítal využít kontrolních hlášení obou společností a daňových příznání na daň z přidané hodnoty. Jejich kombinace vede ke kontrole, zda dodavatel deklarované daňové doklady eviduje a využívá je ke stanovení vlastní daňové povinnosti. Postrádá logiku, aby deklarovaný dodavatel doklady řádně přiznal a odvedl svoji daňovou povinnost a nebyl dodavatelem splňujícím podmínky pro uplatnění nároku na odpočet. Žalovaný se vyhýbá přenést kontrolní hlášení do nalézacího řízení a sdělit, zda společnosti daň řádně odvedly. Je v rozporu se zásadou zákazu libovůle postup správních orgánů, které shodnou transakci posuzují na každé straně jinou optikou. Je třeba vysvětlit, proč zatímco v případě společností JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ žalovaný nezpochybňuje uskutečněná plnění (potažmo daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty), v případě žalobce a jeho uplatněných nároků na odpočet činí přesný opak. Jelikož se žalovaný přednesu konkrétních důvodů vyhnul, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce v případě společnosti Flash Business předložil vyjma přijatých daňových dokladů také příjmové pokladní doklady a účtenku spolu s prokázáním zaevidování dané tržby v elektronickém systému evidence tržeb (dále jen „EET“). Žalovaný spolu se správcem daně však ve svém hodnocení EET naprosto vynechali. EET v kombinaci s kontrolními hlášeními a daňovými příznáními tvoří prokazatelnou auditní stopu v otázce prokázání konkrétního dodavatele. Není pravdou, že by skladová evidence pro rok 2016 neobsahovala čísla daňových dokladů. Předložené listiny jsou vzájemně provázané a žalobce eviduje nejen konkrétní příjemku na sklad číslem, ale také konkrétní daňový doklad ke každému jednotlivému účetnímu případu. Žalobci není známo, jak přesně účetní program příjmy

zpracovává. Souvislou řadu příjemek netvoří dodávky také od jiných dodavatelů. Prizmatem žalovaného trpí vadami celá skladová evidence, přičemž však ke zpochybnění dochází pouze u jednoho konkrétního dodavatele. Jedná se tak o účelovou polemiku. I za roky 2017 a 2018 lze jednotlivé účetní případy spárovat. Tvrzenými vadami je stížena skladová evidence jako celek. Výklad žalovaného nepodporuje žádný závazný právní předpis, Český účetní standard je pouze doporučení.

4. Žalobce dále namítá, že dřevní hmota je generická. I pokud by ji tedy vedl na jednotlivých skladových kartách, nebyl by schopen prokázat provázanost konkrétního dodavatele s konkrétním odběratelem. Nerozlišuje se mezi jednotlivými dodavateli, neboť to v obchodní praxi není možné. Lze to analogicky srovnat například s obchodováním s pískem či šterkovým materiálem. Opětovně by pak takovou chybou byla stížena všechna plnění. Systém průměrných cen i metoda first in, first out jsou založeny na tom, že při prodeji se automaticky vyskladňují nejstarší nakoupené kusy. Množství dřevní hmoty od JOHAL TRANS není možné vykazovat fiktivně ani utajit. Vyloučením daňové uznatelnosti deklarovaných nákladů pak marže žalobce vychází v roce 2016 na 41,6 % a v roce 2017 na 37,9 %, což neodpovídá běžným tržním podmínkám. Žalobce brojí také proti hodnocení svědeckých výpovědí. Pan S. potvrdil nejen průběh obchodní spolupráce, ale označil také své dodavatele. Potvrdil vystavení daňových dokladů i svůj podpis. Uvedl, kdo byl u předávek, na jakém místě se předávky konaly, a nakonec i které osoby byly předávkám přítomny. Výpověď svědka, kontrolní hlášení, daňová přiznání a evidence EET v souhrnu celý obchodní případ prokazují. Není pravdou, že by pan T. při výslechu popřel, že by jezdil někam jinam, než do lesa a zpět do Bučovic. V žádné odpovědi převoz dřevní hmoty z nádraží z Vyškova nevyločil, neboť se jej na to správce daně neptal. Potvrdil, že na vozidle Volvo došlo k poškození ruky, která musela být opravena a k opravě skutečně došlo. Stejně vypovídal pan P. Č. ml. Žalovaný přesto nijak konkrétně tyto svědecké výpovědi ve vztahu k opravě hydraulické ruky nehodnotí. Správce daně nezjistil skutkový stav dostatečně, když mohl formulovat výzvu společnosti České dráhy, a.s. i na jiné subjekty (nejen JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ). Žalobce dále namítá, že postup žalovaného je v rozporu s unijním právem, judikaturou Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu. Všichni tři dodavatelé totiž museli být osobou povinnou k dani.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že nekontaktnost byla pouze jednou z řady okolností, které vzbudily prvotní pochybnosti. Ty se žalobci nepodařilo rozptýlit. Daňová přiznání a kontrolní hlášení žalovaný doplnil do spisového materiálu. Vykázání plnění v kontrolním hlášení neprokazuje přijetí plnění od daného dodavatele a použití k ekonomické činnosti. Není rozhodující ani to, že Flash Business uhradila DPH za zdaňovací období leden a únor 2017. Z výsledků jednotlivých daňových řízení neplyne, že by správce daně posoudil obchodní případy odlišně. Jestliže výstupy nebyly prověřovány, nelze konstatovat odlišný výsledek řízení u žalobce. S výsledky daňových řízení byl žalobce seznámen. Zaevidování tržby v systému EET žádnou reálnou auditní stopu nevytváří. S ohledem na nesrovnalosti v předložených sestavách nelze na základě nich přesně identifikovat jednotlivé dodávky. Žalobce nevedl skladovou evidenci jednotným a průkazným způsobem. Příjmy a výdeje nelze provázat. Žalobce prodal více dřeva, než nakoupil. Český účetní standard je pro žalobce závazný. Odchýlit se od něj může, pouze pokud zajistí věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a pokud odchylku a její důvody uvede v příloze účetní závěrky. Žalobci nebyl náklad uznáván nikoliv z důvodu fiktivnosti plnění, ale z důvodu neprokázání přijetí plnění od předmětných dodavatelů a použití k ekonomické činnosti. Svědek S. sice potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

obchodní spolupráci žalobce a JOHAL TRANS, avšak pouze obecně. Svědecká výpověď byla obecná a rozporná s ostatními důkazními prostředky. Z položené otázky a odpovědi svědka T. jednoznačně vyplývá, že svědek *de facto* popřel, že by v letech 2016 a 2017 jezdil někam jinam, než do lesa a zpět do Bučovic. Svědecké výpovědi svědků T. a Č. ml. ohledně opravy hydraulické ruky nemohou sloužit jako důkaz svědčící o tom, že plnění bylo přijato od společnosti JOHAL TRANS. Skutečnost, že hydraulická ruka potřebovala opravu a oprava proběhla, neprokazuje, že opravu provedl deklarovaný dodavatel a že ji provedl v rozsahu uvedeném na daňovém dokladu. Se skutečností, že společnost České dráhy a.s. neměla uzavřenu smlouvu o pronájmu pozemku se žalobcem ani předmětnými společnostmi, byl žalobce seznámen a v daňovém řízení netvrdil, že by smlouva měla být uzavřena s nějakými dodavateli předmětných společností. V případě daňového subjektu L. D. se jednalo o jiné daňové řízení u jiného subjektu. Závěry učiněné v tomto řízení nelze přenášet. V odvolacím řízení žalobce namítal, že se lze důvodně domnívat, že skutečným dodavatelem byl P. S. Toto tvrzení však nedoložil a nevyplývá ani ze svědecké výpovědi P. S. Žalobce tak svou argumentaci pozměnil. Nebylo prokázáno o kolik skutečných dodavatelů se jednalo a jednotlivá plnění nepřesahovala 320 000 Kč v základu daně. Nelze proto dovodit, že by byla plnění poskytnuta plátcem DPH.

6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které opakuje, že žalovaný měl přihlédnout k daňovým přiznáním k DPH a kontrolním hlášením dodavatelů žalobce. Účtenky z EET spoluvytváří ucelený obraz skutkového stavu. Námitky týkající se fungování účetního programu při číslování a řazení příjmků a výdejků a generické podstatě zboží neodbočují od předmětu sporu a reagují na pochybnosti správce daně. Svědek T. nikdy neprohlásil za nepravdivé, že by jezdil i jinam než do lesa a do Bučovic. Je rozdíl mezi tím nějakou skutečnost nezmínit a přímo odmítnout. Svědkové vypovídali s odstupem času, a třebaže neznali nebo si nepamatovali některé detaily, v základu potvrdili tvrzení žalobce. Jednatel Flash Business jednoznačně potvrdil dodávky. Pochybnost žalovaného je u Flash Business neopodstatněná. Důkazní břemeno ohledně vyvrácení deklarovaného dodavatele tíží daňové orgány.
7. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Jádrem sporu je otázka, zda žalobce prokázal splnění zákonných podmínek pro nárok na odpočet DPH z plnění od dodavatelů JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ. K tomu je třeba uvést, že daňové řízení je založeno na zásadě, že je to daňový subjekt, tj. žalobce, kdo je povinen prokázat správnost a úplnost svých daňových tvrzení.
10. Dle § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

„[P]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].

11. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49; všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správce daně není nicméně oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>).
12. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zde vyjmenovaných plnění. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad. Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění nějakého zdanitelného plnění a že je použil k uskutečnění své ekonomické činnosti, ale i to, co přesně bylo předmětem plnění, v jakém rozsahu plnění obdržel a kdo mu ono plnění poskytl. Požadavek na prokázání dodavatele plnění je opodstatněný tím, že pouze v případě poskytnutí plnění od plátce DPH vzniká daňovému subjektu nárok na odpočet daně. Oprávněnost tohoto požadavku potvrdil ve své recentní judikatuře i Soudní dvůr Evropské unie, konkrétně ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie* (ECLI:EU:C:2021:989). Připustil však zároveň, že osoba skutečného dodavatele může být odlišná od deklarovaného dodavatele, přičemž to, že je skutečný dodavatel plátcem DPH, lze v konkrétním případě dovozovat i nepřímo. V tomto rozsudku

Soudní dvůr vyjasnil svou předchozí judikaturu, na kterou poukazuje žalobce. Krajský soud se proto bude dále zabývat výlučně dopady tohoto rozsudku na nyní projednávanou věc.

13. V posuzované věci žalovaný jako důvod neuznání nároku na odpočet DPH uvedl, že žalobce u všech plnění neprokázal jejich přijetí od deklarovaného dodavatele (resp. jiného dodavatele, který by byl plátcem DPH) a u některých plnění také jejich rozsah a použití k ekonomické činnosti.
14. Nejprve soud považuje za vhodné se vyjádřit k námitkám týkajícím se vedení skladové evidence. Žalobce zde obsáhle polemizuje nad tím, jestli je jeho skladová evidence vedena řádně a rozporuje úvahy žalovaného, že tomu tak není. V záplavě argumentů a námitek se však poněkud ztrácí podstata věci. Důvodem neuznání nároku na odpočet DPH nebyla ani chybně vedená evidence, ani její rozpor s Českým účetním standardem, ani neprokázání vazby mezi konkrétní fakturou přijatou a vydanou, respektive konkrétním zbožím přijatým a vydaným. Správce daně se sice těmito otázkami zabýval, nicméně otázka průkaznosti účetních dokladů je klíčová spíše v první fázi daňové kontroly pro účely přenesení důkazního břemene na daňový subjekt. Poté, co již k přechodu důkazního břemene došlo (což žalobce ani výslovně nezpochybňuje), se již nejedná o otázku stěžejní, neboť daňový subjekt musí v takovém případě prokázat realizaci deklarovaných plnění jiným způsobem, než svým účetnictvím. Skladová evidence je přitom pouze evidencí formálních dokladů, které z povahy věci vůbec nejsou způsobilé prokázat faktickou realizaci plnění tak, jak bylo deklarováno. Na tomto závěru nemůže obhajoba úplnosti a správnosti skladové evidence ze strany žalobce nic změnit. K jednotlivým námitkám týkajícím se právě této otázky se soud proto vyjádří spíše stručně, neboť ani v případě jejich úspěchu by to na výsledku soudního řízení nemohlo nic změnit. A ačkoliv soud dává v některých argumentech za pravdu žalobci, může maximálně konstatovat nesprávnost některých dílčích úvah žalovaného, která však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
15. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že skladové příjmy a výdeje lze pomocí jeho evidence spárovat s jednotlivými daňovými doklady (nikoliv však již příjmy s výdeji). Na závěru, že skladovou evidencí nelze prokázat faktické uskutečnění plnění deklarovaným dodavatelem a použití k ekonomické činnosti žalobce (pro které je právě klíčové párování příjmu s výdeji), to nic nemění.
16. Soud dává za pravdu žalobci také v tom, že nesouvislou řadu tvoří příjmy a výdeje u všech dodavatelů a odběratelů, což by mohlo nasvědčovat tomu, že se jedná o standardní způsob generování čísel dokladů účetním programem. Žalobce se sice ani nesnažil v tomto směru tvrdit, jaký účetní program používá či navrhopat nějaké další důkazy, které by tuto domněnku mohly potvrdit, nicméně v každém případě nejde o skutečnost významnou. Bez ohledu na to, zda jde či nejde o nestandardní okolnost, v posuzované věci je nestandardností mnohem více a ty jsou také mnohem závažnější. A také proto správce daně vznášel pochybnosti pouze k plněním od Flash Business, JOHAL TRANS a BAUKOMERZ, jichž se tyto nestandardnosti týkají, a nikoliv k plněním od všech dodavatelů.
17. Soud dává za pravdu žalobci nakonec i v tom, že dřevní hmotu (resp. kulatinu) lze považovat za generické zboží, u něhož není potřeba pro účely DPH párovat konkrétní kusy dřeva přijaté na sklad s konkrétními kusy vydanými ze skladu. U generického zboží lze vycházet buď z průměrných cen, nebo z domněnky, že nejdříve se vydává zboží, které bylo nejdříve naskladněno (metoda first in, first out). V obou případech je ovšem pro párování příjmu s výdeji předpokladem, že skladová evidence poskytuje reálný obraz o skladových

zásobách a pohybu na skladu u každého druhu zboží. Tento předpoklad však v případě žalobce není splněn.

18. V první řadě není dřevo jako dřevo, stejně jako je rozdíl mezi pískem a šterkem (využije-li soud příklad, na který žalobce poukazuje). I když žalobce například dřevo nezpracovává, ale jen přeprodává, s ohledem na zásadní rozdíl mezi využitím jednotlivých druhů dřevní hmoty, který se ostatně promítá do její ceny, musí na skladě evidovat samostatně alespoň různé druhy dřevin. Nelze totiž ani u generického zboží párovat například koupi smrkové kulatiny s prodejem dubové kulatiny. S ohledem na to, že žalobce až na výjimky evidoval dřevní hmotu pouze v souhrnu, nelze jeho skladovou evidenci považovat za reálný obraz o příjmu a výdeji ze skladu a o skladových zásobách.
19. Kromě toho skladová evidence žalobce neposkytovala věrný obraz reality také proto, že vykazovala značné anomálie. V letech 2016, 2017 i 2018 měl totiž žalobce podle výdejek více kulatiny, než naskladnil (včetně zůstatku z předchozího roku), a nejednalo se přitom o zanedbatelné odchylky (např. v roce 2017 šlo o 489,67 m³ kulatiny). Nesouhlasil ani konečný stav množství dřeva uvedený v inventuře k 31. 12. 2017 (489,67 m³) s počátečním stavem množství dřeva uvedeným v sestavě skladových pohybů k 1. 1. 2018 (582,648 m³).
20. Otázka, zda je skladová evidence vedena v souladu s Českým účetním standardem a nakolik jsou tyto standardy pro žalobce závazné, je z hlediska samotné daně z přidané hodnoty (a tudíž i z hlediska nosného důvodu napadeného rozhodnutí) irelevantní. Spíše na okraj však soud poznamenává, že z § 36 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, plyne, že Český účetní standard sice není přímo závazným právním předpisem, nicméně pokud se od něj hodlá účetní jednotka odchýlit, musí to odůvodnit v příloze účetní závěrky a hlavně musí zajistit věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví. Ani jednu z uvedených podmínek žalobce nesplnil (skladová evidence žalobce nezajišťuje věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví).
21. Pokud jde o nosný důvod napadeného rozhodnutí, žalobce jednak tvrdí, že důkazní břemeno unesl, jednak namítá, že daňové orgány měly k dispozici další důkazy, které by taktéž svědčily ve prospěch jeho tvrzení. Pro přehlednost krajský soud provede samostatně celkové hodnocení skutkových zjištění, v rámci něhož se vyjádří k jednotlivým žalobním námitkám.
22. Prvotní pochybnosti správce daně pramenily z toho, že k jednotlivým transakcím nebyly doloženy listiny dokládající okolnosti spolupráce mezi žalobcem a jeho dodavatelem, jejich komunikaci či kalkulaci ceny. Zároveň správce daně zjistil nedostatky ve výkupních lístcích (neuvedení místa nakládky a místa vykládky, uvedení SPZ vozidel, u kterých ze záznamů o provozu neplynula souvislost s nákupem), respektive v případě BAUKOMERZ nebyly žádné výkupní lístky předloženy.
23. Správce daně dále zjistil, že sídlo společností JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ bylo pouze formální, žádnou provozovnu neměly zřízenou a nevlastnily žádnou nemovitost.
24. Svědek P. S. (jednatel Flash Business) ve své výpovědi uvedl, že M. K. doporučil jako odběratele žalobce, že viděl uzavřenou plnou moc od JOHAL TRANS pro M. K. a že tato společnost dodala žalobci dříví ve Vyškově. O JOHAL TRANS, konkrétních úkonech M. K., konkrétních okolnostech transakcí, jejich smluvním zajištění, předávání finančních prostředků, přepravě, dodavatelích JOHAL TRANS nic nevěděl. Ve vztahu k dodávkám Flash Business žalobci svědek uvedl, že neví, kdo, odkud a jak přepravoval dřevní hmotu,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

kteřou nakupoval. Kupoval ji na nádraží ve Vyškově, nebyl ale přítomen přepravě, nejsou mu známy osoby, které ji nakládaly a vykládaly. Uvedl, že žalobce si dřevní hmotu odvezl svou technikou, ale nevěděl zda vozidlem nebo vlakem. Viděl, že žalobce odvážel dřevní kulatinu, ale nevěděl, kam ji vezl. Nevěděl, z jaké lokality dřevní hmota pochází a kým byla vytěžena. Výkupní dodací lístky vystavoval žalobce, měření dřevní hmoty svědek neprováděl, úhrady probíhaly v hotovosti a z 90 % je předával M. K. Dřevní hmotu nakupovala Flash Business podle svědka od JOHAL TRANS, za níž jednal M. K. na základě plné moci. Ve vztahu k BAUKOMERZ uvedl, že tuto společnost zastupoval na základě plné moci, postup byl stejný jako v případě Flash Business. Ohledně sídla, provozovny, technického vybavení či zaměstnanců BAUKOMERZ svědek nic nevěděl. Nevěděl ani o tom, zda byla uzavřena písemná smlouva na dodávku dřevní hmoty. Dříví částečně viděl a žalobce je podle něj odvážel odběratelům. Svědek zároveň uvedl, že nebyl osobně přítomen přepravy dřevní hmoty, neznal dopravce dřevní hmoty a nevěděl, kdo byl přítomen nakládky a vykládky. Nebylo mu známo, z jaké lokality dřevní hmota pocházela, za dodavatele společnosti BAUKOMERZ jednal s panem F. někde ze Šternberska.

25. Svědek P. T. (jednatel BAUKOMERZ) uvedl, že ekonomickou činnost BAUKOMERZ vykonávala v podstatě v autě, provozovnu ani zaměstnance neměla. K obchodování se dřevem zplnomocnil P. S. O obchodní spolupráci se žalobcem nic nevěděl, pouze se domníval, že spolupráce se týkala prodeje dřeva. Uvedl, že žalobce nezná, obchodní spolupráci zprostředkoval P. S. Potvrdil vystavení nějakých daňových dokladů, ale nebyl si jistý, zda vystavil a podepsal právě ty faktury, které mu předložil správce daně. Nevěděl, zda došlo k faktickému dodání dřeva tak, jak je deklarováno na daňových dokladech, nebyl u toho přítomen. P. S. přebíral úhrady v hotovosti od odběratelů, svědek tomu nebyl přítomen, dostával od něj pouze provizi, asi do 5 % ze zisku. Ohledně průběhu transakcí, původu dřeva či přepravy svědek nic nevěděl.
26. Z odpovědi MONETA Money Bank, a.s. vyplývá, že některé faktury od JOHAL TRANS byly hrazeny na účet společnosti Gordianus s. r. o., jehož disponenty byli Mgr. P. Z. a M. K.
27. Podle protokolu o výsledku M. K. ze dne 13. 6. 2017 před Policií České republiky M. K. k dokladům, které vystavoval jménem JOHAL TRANS, uvedl, že se jedná o falešné faktury a doklady. Ani jeden z obchodních případů podle něj neproběhl. V průběhu daňové kontroly M. K. odmítl vypovídat.
28. Podle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 9. 11. 2018 V. M. (jednatel JOHAL TRANS) o činnosti JOHAL TRANS v rozhodné době nic nevěděl, stal se jednatelem na žádost P. K. za úplatu, o chod společnosti se nestaral, žádné smlouvy neseřisoval ani nepodepsal, faktury nevystavoval. V průběhu daňové kontroly se nepodařilo výsledk V. M. provést.
29. Z účetních dokladů dále plyne, že úhrada faktur v celkové hodnotě cca 5,8 milionů Kč bez DPH byla prováděna částečně v hotovosti, částečně na bankovní účet třetí osoby (Gordianus s. r. o.).
30. Z odpovědi společnosti České dráhy, a.s. vyplývá, že tato společnost neuzavřela žádnou nájemní smlouvu či jinou dohodu s Flash Business či P. Č.

31. Ze záznamů o provozu vozidel RZ X a RZ X nevyplývá, že by byla použita k odvozu dřevní hmoty z nádraží ve Vyškově. Na výkupních lístcích k nákupu dřeva od JOHAL TRANS a Flash Business je uvedený pouze automobil Volvo RZ X.
32. Svědek M. T. v rámci své výpovědi uvedl, že pro žalobce řídil vozidlo Volvo RZ X. Pravidelně jezdil do Bučovic na adresu Ždánská, kam vozil dřevo z lesa. Žalobce podle něj odebíral dřevo z Vojenských lesů, lokality Rychtářov u Vyškova, Myslejovice. Nevěděl o tom, že by pro žalobce v letech 2016 a 2017 přepravoval dřevní hmotu někdo další. O dalších dodavatelích dřevní hmoty kromě Vojenských lesů nevěděl. JOHAL TRANS a Flash Business mu nic neříkaly. S nikým se při přepravě dřevní hmoty nestřídal. K opravě hydraulické ruky uvedl, že byla poškozená (při nakládce dřevní hmoty „prasklo to, asi šlo o nějaký výložník ramene“). K formě opravy uvedl, že celou ruku neměnili, měnily se nějaké díly, spíše více. Nefunkční byla ruka týdný. Svědek nevěděl, u koho se oprava objednávala a kdo ji provedl. Uvedl, že se ruka rozebrala v Bučovicích, ale kde proběhla samotná oprava, nevěděl.
33. Svědek P. Č. ml. vypovídal k opravě hydraulické ruky tak, že k poškození došlo dlouhodobým používáním, jednalo se o problém s výložníky, které byly deformované a popraskané a byly tam i další závady. Nefunkční byla ruka cca dva týdný. Svědek nevěděl, u koho se objednávalo provedení opravy, ani kdo ji provedl. Oprava se prováděla v Bučovicích, komponenty se demontovaly a odvážely. Zároveň svědek uvedl, že spoustu věcí si opravovali sami, např. brzdy na návěsu, měchy a to dělal svědek na místě s řidičem i otcem. Kam se vezly díly na opravu, svědek nevěděl.
34. K nákupu dřevní hmoty a zprostředkování dřevní hmoty lze ze shora uvedených skutečností učinit podle názoru soudu jednoznačný závěr, že pochybnosti správce daně o tom, že dodavatelé JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ toto zboží a služby žalobci poskytl, jsou zcela na místě a žalobci se nepodařilo je vyvrátit a prokázat, že právě tyto subjekty skutečně deklarované plnění žalobci dodaly. Zároveň žalobce neprokázal, že by zboží a služby dodal jiný konkrétní subjekt, respektive, že by skutečný dodavatel (odlišný od žalobcem deklarovaných dodavatelů) byl plátcem DPH.
35. JOHAL TRANS neměla žádné zázemí či zaměstnance, žádný ze svědků nevypověděl nic konkrétního k dodávkám od této společnosti. Naopak M. K., který měl vše jménem JOHAL TRANS zařizovat, výslovně orgánům činným v trestním řízení sdělil, že ani jeden z obchodních případů se neuskutečnil a jím vystavované faktury a doklady jsou falešné. Svědek T. dle své výpovědi jezdil pouze s vozidlem Volvo RZ X, které je uvedeno na výkupních lístcích, a zároveň uvedl, že jezdil pro dřevo od Vojenských lesů do lokalit Rychtářov u Vyškova, Myslejovice a že se s nikým při přepravě dřevní hmoty nestřídal. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že svědek implicitně vyloučil, že by jezdil pro dřevo na nádraží do Vyškova. Vytýká-li žalobce žalovanému, že se svědka na tuto otázku výslovně nezeptal, pak je nutno zdůraznit, že žalobce mohl podávat svědkovi otázky a také tak jeho zástupce u výsledku činil. Jestliže skutečně usiloval o prokázání svých tvrzení a nepovažoval snad odpovědi svědka za dostatečně přesné, jistě po něm bylo možné spravedlivě požadovat, aby činil k unesení svého důkazního břemene alespoň v základní míře aktivní kroky, jako jsou dotazy na svědka.
36. Svědeckou výpověď svědka Surého hodnotí soud ve shodě s daňovými orgány jako obecnou a nevěrohodnou, a to ve vztahu ke všem uvedeným deklarovaným dodavatelům. Soud souhlasí, že nedává smysl, aby svědek v roce 2016 doporučil společnosti JOHAL TRANS

svého odběratele (žalobce), její spolupráce se žalobcem probíhala bezproblémově, v roce 2017 byla ukončena a v roce 2017 se do obchodních vztahů včlenila společnost Flash Business, která fakticky žádnou přidanou hodnotu do transakce nepřinášela. Stejně nelogické je, že žalobce ukončil spolupráci s Flash Business a navázal spolupráci s jiným subjektem (BAUKOMERZ), za nějž však na základě zmocnění vystupovala táž osoba (P. S.). Výpověď svědka navíc nekoresponduje s výpovědí M. K. před orgány činnými v trestním řízení. Ten totiž popřel reálný základ všech účetních dokladů JOHAL TRANS a výslovně uvedl, že se jedná o falešné faktury a doklady s tím, že žádný z obchodních případů neproběhl. Výpověď svědka částečně znevěrohodňuje také skutečnost, že Flash Business neměla uzavřenou smlouvu se společností České dráhy a.s. o pronájmu místa nakládky a vykládky. Výtka žalobce, že se měl správce daně dotázat také na možnost existence smluvního vztahu s dalšími subjekty, není na místě už proto, že to byl žalobce, koho tížilo důkazní břemeno – měl proto takovýto důkaz navrhnout v daňovém řízení. Je však otázkou, nakolik by byl další dotaz na České dráhy a. s. přínosný, jestliže M. K. popřel, že by JOHAL TRANS deklarované transakce vůbec realizovala.

37. Stejně tak byla zcela obecná výpověď P. T., který ač jednatelem BAUKOMERZ o žalobci a transakcích s ním žádné konkrétní okolnosti nevěděl.
38. Žádný ze svědků tedy nebyl schopen k transakcím mezi žalobcem a JOHAL TRANS, Flash Business či BAUKOMERZ konkretizovat jejich průběh, okolnosti vykládky a nakládky, přepravy či původ dřevní hmoty.
39. Žalobcem citovaná judikatura týkající se hodnocení svědeckých výpovědí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 1 Afs 70/2021-41, nebo ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Afs 20/2019-46) není pro posuzovanou věc přílehlavá. Stejně jako je každý posuzovaný případ specifický, je specifická i každá konkrétní výpověď svědka. Nelze proto snad vyslovit obecný závěr, že pokud si svědek něco nepamatuje, přidává to na jeho věrohodnosti. Vždy záleží mimo jiné na osobě svědka, odstupu času, na tom, co a v jaké míře si nepamatuje, ale také na tom, jaká jsou další souladná či rozporná skutková zjištění a jak vážné jsou pochybnosti o pravdivosti výpovědi. V posuzované věci odpovídá hodnocení svědeckých výpovědí provedené správcem daně a žalovaným jak samotnému obsahu svědeckých výpovědí, tak ostatním důkazům. Rozhodně se nejedná o hodnocení selektivní.
40. Námitka žalobce, že dané množství dřevní hmoty nebylo možné utajit ani fiktivně přijmout je poněkud mimoběžná. Důvodem neuznání nároku na odpočet DPH totiž nebylo neprokázání existence plnění, nýbrž neprokázání osoby konkrétního dodavatele, potažmo rozsahu plnění a užití k ekonomické činnosti. S určitou mírou nadsázky však lze k uvedené námitce poznamenat, že fiktivně lze přijmout cokoli (třeba i modré z nebe) a utajit přijetí tak velkého množství dřeva se žalobci v podstatě podařilo, neboť nenašel svědka, který by konkrétní okolnosti realizace dodávek věrohodně dosvědčil. Jediná skutečnost, která nasvědčuje tomu, že žalobce patrně ono velké množství dřevní hmoty na sklad přijal (byť nebylo prokázáno, od koho), je to, že také velké množství (byť nikoliv zcela korespondující) dřevní hmoty ze skladu vydal.
41. K unesení důkazního břemene by žalobci nemohla nijak přispět ani daňová příznání na DPH jeho dodavatelů, jejich kontrolní hlášení či účtenky vydané v rámci systému EET. Elektronická evidence tržeb sice zajistí, že by se daňový subjekt neměl vyhnout vykázání tržby ve svém účetnictví, nicméně v žádném případě nemůže zabránit tomu, aby si například oproti tomuto výnosu zaúčtoval fiktivní náklad. Pokud přitom daňový subjekt vystavuje

faktury na plnění, která se neuskutečnila (jak uvedl M. K. před orgány činnými v trestním řízení), pak nelze očekávat, že by mu mělo činit potíže zaúčtovat také fiktivní náklady. Nespolupracuje-li pak daňový subjekt se správcem daně, není možné úplnost a správnost jeho účetnictví vůbec přezkoumat. Za takové situace ani účtenka vydaná v rámci systému EET, ani daňová přiznání, ani kontrolní hlášení nelze považovat za relevantní důkaz o tom, že se plnění uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno. Žádnou vypovídací hodnotu za této situace nemá ani to, zda dodavatelé vykázanou daňovou povinnost hradí, neboť tu si mohli fiktivními náklady (resp. přijatými zdanitelnými plněními) snadno snížit. Právě proto platí shora uvedená pravidla pro rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Neexistují-li důvodné pochybnosti o tom, že se obchodní případ odehrál tak, jak byl deklarován, postačí daňovému subjektu k unesení důkazního břemene předložení formálních dokladů. Vyvstanou-li takové důvodné pochybnosti, jako v nyní posuzovaném případě, musí daňový subjekt realizaci plnění prokázat jinak. Pokud jde o jednotlivé listiny týkající se daňových povinností jeho dodavatelů, žalobce byl s nimi v odvolacím řízení seznámen. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce, že by šlo o skutečnosti, které uvedl žalovaný až v napadeném rozhodnutí.

42. Stejně jako jakékoliv jiné účetní doklady poskytují i daňová přiznání, kontrolní hlášení či vystavené účtenky dodavatelů pouze přehled o tom, jak jednotlivé daňové subjekty své transakce navenek deklarovaly, nikoliv o tom, zda a jak tyto transakce ve skutečnosti proběhly. Žalovaný ani správce daně proto nepochybili, jestliže tyto doklady nepoužili jako důkaz faktické realizace transakcí (zejména dodání zboží deklarovanými dodavateli). Ani výpisy z EET, které soud provedl k důkazu, by nemohly prokázat skutečnou realizaci plnění, nýbrž pouze onen stav formálně evidovaný a navenek deklarovaný.
43. S ohledem na to, že správce daně neprováděl daňovou kontrolu na DPH na výstupu u dodavatelů žalobce (viz úřední záznamy č. j. 1222381/17/2201-61562-307401, č. j. 1495538/17/2201-61562-307401 a č. j. 241356/20/3312-60562-801269, a zpráva o daňové kontrole č. j. 334839/19/3312-60563-801269), nelze vycházet z toho, že by na tyto transakce nahlížel jinak v případě žalobce a jinak v případě jeho dodavatelů. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaný údajnou rozdílnost nahlížení na tyto transakce nezdůvodnil. Daňová přiznání, kontrolní hlášení či účtenky dodavatelů správce daně v žádném souvisejícím řízení nehodnotil, a proto na základě nich ani z povahy věci nemohl v takovémto neexistujícím řízení učinit konkrétní skutková zjištění, která by mohl přenést do daňového řízení, jež je předmětem přezkumu v této věci. Z uvedených důvodů je žalobcem citovaná judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 2 Afs 347/2018-51, a ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24) zcela nepřiléhavá.
44. O odlišném nahlížení na shodné transakce (potažmo postupu v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu) nelze hovořit ani v případě odlišného hodnocení údajně srovnatelných skutkových okolností s případem jiného daňového subjektu – L. D. Nejenže každý obchodní případ může být specifický, ale výsledek konkrétního daňového řízení se odvíjí také od toho, jaké okolnosti jsou vůbec v daňovém řízení zjištěny a prokázány. Roli tudíž hraje také to, co daňový subjekt ve své věci tvrdí a jak se zhostí svého důkazního břemene. Skutkové hodnocení je tak vždy jedinečné a nelze je přenášet do jiného daňového řízení, byť se na první pohled může jednat o případ obdobný či související (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24).

45. Ve vztahu k nákupu dřevní hmoty lze proto učinit závěr, že žalobce neprokázal, že plnění přijal právě od společností JOHAL TRANS, Flash Business a BAUKOMERZ, nebo od jiných konkrétních subjektů a že je použil ke své ekonomické činnosti (z důvodu nespárovatelnosti příjemek a výdejek totiž nebylo možné ani zjistit, komu dřevní hmotu prodal).
46. Ve vztahu ke zprostředkování dřevní hmoty lze učinit taktéž závěr, že žalobce neprokázal, že plnění přijal právě od společností JOHAL TRANS nebo od jiného konkrétního subjektu a že je použil ke své ekonomické činnosti. Kromě toho žalobce neprokázal rozsah tohoto plnění.
47. Správce daně a žalovaný proto nepochybili, jestliže odmítli uznat žalobci z těchto plnění nárok na odpočet DPH.
48. Ve vztahu k službě opravy hydraulické ruky soud taktéž hodnotí důkazy ve shodě se správcem daně a žalovaným. Svědkové T. a Č. ml. potvrdili, že hydraulická ruka byla poškozená, že vyžadovala opravu a že oprava byla provedena. Ani jeden ze svědků však nepotvrdil, že opravu provedla právě JOHAL TRANS. Svědkové vůbec nevěděli, kdo opravu provedl. Nutno zopakovat, že M. K. jakoukoliv reálnou činnost této společnosti popřel a formálně zapsaný jednatel V. M. o činnosti společnosti nic nevěděl. Vzhledem k tomu, že svědek Č. ml. připustil, že řadu oprav prováděl žalobce svépomocí, nelze takový postup rozhodně vyloučit ani v tomto případě. Samotná skutečnost, že hydraulická ruka byla opravena, neznamená, že žalobce finanční prostředky na opravu skutečně vynaložil a že mu tuto službu poskytla právě JOHAL TRANS.
49. Také v tomto případě proto soud činí závěr, že žalobce neprokázal, že plnění přijal právě od společností JOHAL TRANS nebo od jiného konkrétního subjektu, a to v deklarovaném rozsahu. Správce daně a žalovaný proto nepochybili, jestliže odmítli uznat žalobci nárok na odpočet DPH z tohoto plnění.
50. S ohledem na skutečnost, že u všech plnění byl jedním z důvodů neuznání nároku na odpočet DPH závěr o neprokázání deklarovaného dodavatele, bylo ve světle rozsudku Soudního dvora ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie* na místě hodnotit, zda nelze u uvedených plnění dovést alespoň nepřímou, že skutečný (byť neprokázaný) dodavatel byl plátcem DPH. Kromě toho, že žalovaný toto hodnocení provedl a krajský soud se s ním ztotožňuje, musí soud zdůraznit, že žalovaný shledal u všech plnění nesplnění také některé z dalších zákonných podmínek pro uznání nároku na odpočet DPH. Ani v případě, že by bylo skutečně možné nepřímou dovozovat, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH, nemohlo by to samo o sobě vést k uznání nároku na odpočet DPH (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Afs 403/2020-63).
51. V posuzované věci však tak jako tak nelze učinit závěr, že by skutečný dodavatel žalobce byl plátcem DPH. Jednak nebylo prokázáno, že by skutečnými dodavateli byli deklarovaní dodavatelé. Nebylo prokázáno ani to, že by dodavatelem byl snad ve všech případech P. S. Právě jej žalobce označil v reakci na rozsudek Soudního dvora ve věci C-154/20, *Kemwater Prochemie* jako pravděpodobného dodavatele. Tuto verzi však nepotvrdil žádný ze svědků, ani sám P. S. Ze svědeckých výpovědí je sice patrné, že P. S. byl nějakým způsobem zainteresován na všech transakcích, nicméně popis jeho role by se dal označit spíše jako organizování nebo zprostředkovávání. Nic nenasvědčuje tomu, že by on sám dřevní hmotu nabýval a posléze ji žalobci prodával, neboť žádné konkrétní okolnosti týkající se původu dřeva, jeho dopravy, vykládky a nakládky nebyl schopen popsat.

52. Nelze nakonec presumovat ani to, že by skutečným dodavatelem byla jiná (neznámá) osoba v postavení plátce DPH. Jednak se žalobce v žalobě vrací ke své původní skutkové verzi, že skutečnými dodavateli byli právě deklarovaní dodavatelé. Logicky tak nemůže zároveň tvrdit, že by dodavateli byly jiné subjekty. A ačkoliv je tato varianta zřejmě pravděpodobnější, nelze vůbec zjistit, kolik oněch skutečných dodavatelů bylo i s ohledem na komoditu, se kterou bylo obchodováno (u dřevní hmoty rozhodně není zaručeno, že by byla získávána z jediného distribučního kanálu). Skutečnost, že okolnosti všech dodávek byly podobné, nemůže vést k závěru, že dodavatelem byl jediný subjekt. Ostatně sám žalobce od počátku tvrdil, že přes podobné okolnosti dodávek byli dodavateli tři samostatné subjekty. Pro posouzení této otázky nemůže být rozhodné ani to, že deklarovaní dodavatelé měli obchodovat také s dalšími subjekty, a to už proto, že nebylo prokázáno, že deklarovaní dodavatelé byli skutečnými dodavateli. Krajský soud proto ani neprováděl žalobcem navržené dokazování rozhodnutími vydanými ve věcech daňových subjektů, kteří měli být dalšími odběrateli deklarovaných dodavatelů.
53. S ohledem na charakter obchodované komodity a na to, že se žalobci ani nepodařilo prokázat konkrétnější okolnosti dopravy a předávání dřevní hmoty, tedy nelze učinit domněnku, že u každého z možných skutečných dodavatelů byla před uskutečněním transakcí překročena zákonná hranice 1 000 000 Kč obratu za dvanáct po sobě jdoucích kalendářních měsíců (viz § 6 zákona o DPH). Není proto možné ani nepřímo dovozovat, že by skuteční dodavatelé byli plátcí DPH. Tím se posuzovaná věc podstatně liší od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Afs 317/2021-43.
54. Krajský soud proto nepřisvědčil námitce, že by byl postup daňových orgánů v rozporu s unijním právem, respektive judikaturou Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu.

IV. Shrnutí a náklady řízení

55. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. září 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.